

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/76/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316202352
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1316202352.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Viery Malinowskej v právnej veci žalobcu: SALTICON SK, s.r.o., so sídlom Martina Rázusa 9/1133, 010 01 Žilina, IČO: 47 524 057, zastúpený JUDr. Michalom Kováčom, advokátom, Sládkovičova 9, 010 01 Žilina, IČO: 42 219 035, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/158/2016 - 131 zo dňa 5. 2. 2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/158/2016 - 187 zo dňa 9. 3. 2022 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/158/2016 - 131 zo dňa 5. 2. 2020 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/158/2016 - 187 zo dňa 9. 3. 2022 v napadnutom výroku I. a III. p o t v r d z u j e .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 25Cb/158/2016 - 131 zo dňa 5.2.2020 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.008,51 Eur od 1.6.2016 do 10.10.2019 (vo výroku I.), vo zvyšku konanie zastavil (výrok II.), žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64,96% (výrok III.) a vo výroku IV. rozhodol o vrátení súdneho poplatku z podanej žaloby.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal žalobou doručenou súdu dňa 13.4.2015 v znení zmeny žaloby, ktorú pripustil Uznesením č. k. 25Cb/158/2016-99 zo dňa 07.05.2019, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 4.859,14 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z uplatnenej istiny od 01.06.2016 do zaplataenia, na tom skutkovom základe, že dňa 28.9.2015 bolo pri dopravnej nehode poškodené vozidlo žalobcu KIA SORENTO, EVČ: E., nehodu zavinil vodič vozidla Toyota Prius EVČ: E.. Žalobca mal vozidlo havarijne poistené u žalovaného, u ktorého si uplatnil poisťné plnenie. Poisťné šetrenie bolo ukončené 20.10.2015 so záverom likvidátora „totálna škoda“, žalovaný určil všeobecnú hodnotu vozidla na sumu 10.618,86 Eur vrátane DPH, hodnotu predajných zvyškov 8.755,00 Eur a poisťné plnenie sumou 1.863,86 Eur. Žalobca považoval žalovaným určenú všeobecnú hodnotu vozidla za neprimerane nízku, preto si dal vypracovať znalcom z príslušného odboru znalecký posudok č. 38/2015, znalec určil všeobecnú hodnotu vozidla na sumu 15.478,00 Eur. Dňa 13.11.2015 žalobca odpredal vozidlo tretej osobe za sumu 8.755,00 Eur vrátane DPH. Žalobca sa žalobou domáhal zaplataenia sumy 4.859,14 Eur ako rozdielu medzi znalcom zistenou všeobecnou cenou vozidla a sumou 10.618,86 Eur (ktorá predstavuje 8.755,00 Eur výťažok z predaja vozidla a žalovaným

poskytnuté poisťné plnenie 1.863,86 Eur). Žalobca podaním doručeným súdu dňa 19.12.2019 zobral žalobu späť v časti istiny 4.008,14 Eur a príslušného úroku z omeškania z dôvodu úhrady žalovaným dňa 10.10.2019 a z dôvodu hospodárnosti vzal späť zvyšnú časť žalovanej istiny 851,- Eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom konania po čiastočnom späťvzátí ostal uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania zo zaplatenej istiny 4.008,14 Eur vo výške 5% ročne od 1.6.2016 do 10.10.2019, tento nárok posúdil ako dôvodný, žalovaný ho sám uznal a písomne súdu oznámil, že časť uplatneného nároku na základe predloženého znaleckého posudku dňa 10.10.2019 plnil. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný sa s úhradou poisťného plnenia dostal do omeškania, keďže poisťné plnenie malo byť vyplatené do 15 dní od ukončenia poisťného šetrenia. Žalovaný ukončil poisťné šetrenie ku dňu 20.10.2015, žalobcovi patrí nárok na zákonný úrok z omeškania dôvodu absencie zmluvnej úpravy, žalobcom uplatnený nárok súd prvej inštancie posúdil ako súladný so zákonným úrokom. Súd prvej inštancie teda uložil žalovanému vo výroku I. povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.008,51 Eur od 1.6.2016 do 10.10.2019, vo výroku II. zastavil konanie v časti o zaplatenie celej uplatnenej istiny 4.859,14 Eur a úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z istiny od 11.10.2019 do zaplatenia a o trovách konania rozhodol vo výroku III. v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom pri stanovení celkového úspechu súd vychádzal z kombinácie pomeru úspechu so zásadou zavinenia za zastavenie konania a dospel k záveru, že žalobca bol úspešný v časti istiny 4.008,51 Eur a do pomeru úspechu bola podľa súdu zarátaná časť úroku z omeškania, ktorú žalovaný plnil po podaní žaloby, teda možno konštatovať, že žaloba v uvedenej časti bola podaná dôvodne. V konaní v časti späťvzatej istiny z dôvodu hospodárnosti vo výške 851,- Eur a príslušného úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 851,- Eur od 1.6.2016 súd prvej inštancie konštatoval zavinenie za zastavenie konania na strane žalobcu a v uvedenej časti preto uspel žalovaný. Po vzájomnom odpočítaní súd prvej inštancie ustálil celkový úspech žalobcu v rozsahu 64,96%.

3. Súd prvej inštancie posudzoval vec podľa § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 CSP; § 261 ods. 1 a ods. 9; § 365 ods. 1; § 369 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. a § 788 ods. 1; § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

4. Proti výroku I. a výroku III. rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d) a písm. h) CSP, navrhol aby odvolací súd napadnutý rozsudok v uvedených výrokoch zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo vo veci sám rozhodol a to tak, že nárok žalobcu na úroky z omeškania zamietne a rozhodne o trovách konania.

5. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil nárok žalobcu na úroky z omeškania, navyše sa v odôvodnení rozhodnutia nevyssporiadal s vyjadrením žalovaného zo dňa 24.1.2020, v ktorom podrobne namietal dôvodnosť nároku. Žalovaný po skončení šetrenia v zmysle § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka poskytol žalobcovi vypočítané plnenie obratom a neprekročil zákonom stanovenú lehotu 15 dní, preto sa nemohol dostať do omeškania a vo zvyšku, v ktorom nedošlo medzi poisťovateľom a poisteným k dohode o rozsahu plnenia, by sa žalovaný dostal do omeškania až po nesplnení povinnosti plniť stanovenej súdom. Ak nedošlo medzi poisťovateľom a poisteným k dohode o rozsahu plnenia, ako aj vtedy, keď je sporné, či došlo k poisťnej udalosti alebo nie a vec je predmetom súdneho konania, šetrenie treba považovať za skončené dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím súdu. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 8 Co 99/2013 zo dňa 28.4.2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Cdo 122/2002 zo dňa 27.3.2003 a Uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 596/2017-10 zo dňa 28.9.2017, na ktoré poukázal aj vo vyjadrení zo dňa 24.1.2020, súd prvej inštancie sa k nim však v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevyjadril. Žalovaný tak má za to, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s § 220 ods. 3 CSP, keď sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje odôvodnenie odklonu. Podľa žalovaného žalobcovi s poukazom na ustanovenie § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka nárok na úroky z omeškania nevznikol. Z tohto dôvodu je preto nesprávny aj súvisiaci napadnutý výrok o trovách konania v napadnutom rozsudku, v ktorom vyčíslenom pomere je potrebné zohľadniť aj príslušenstvo.

6. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril podaním zo dňa 23.6.2020, navrhuje odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. a III. výroku ako vecne správny potvrdil. Vo vyjadrení poukázal na to, že žalovaným uvádzané rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR riešia skutkovo odlišné prípady, keď nedošlo k dohode medzi poisteným a poisťovateľom a samotný právny

základ práva poisteného na poistné plnenie bol ustálený (určený) až právoplatným rozsudkom súdu. V posudzovanej veci bol základ nároku na poistné plnenie i existencia poistnej udalosti od počiatku nespornými, išlo len a výlučne o stanovenie výšky poistného plnenia, v prípade čiastočného plnenia sumou 4.008,14 Eur dňa 10.10.2019 nešlo o plnenie, ktorého právny základ by bol určený právoplatným rozsudkom vo veci samej a na toto plnenie žalovaného je potrebné nazerať ako na plnenie na základe dohody medzi poisťiteľom a poisteným o rozsahu plnenia, ktorým sa žalobca uspokojil a zvyšok do sumy uplatnenej žalobou už nepožadoval. Omeškanie žalovaného s poistným plnením nastalo oveľa skôr ako od uplatneného dňa 1.6.2016, a to v zmysle § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka už dňom nasledujúcim po uplynutí 15 dní odo dňa ukončenia šetrenia poistnej udalosti. K odvolaniu voči výroku o nároku na náhradu trov konania žalobca uviedol, že pomer úspechu a neúspechu strán sporu bol určený na základe toho, že žalovaný nesie procesné zavinenie na zastavení konania v časti istiny 4.008,14 Eur, ktorú uhradil žalobcovi po začatí konania a žalobca nesie procesné zavinenie na zastavení konania vo zvyšku istiny 851,- Eur. Úspech žalobcu v spore tak predstavuje 82,48%, neúspech 17,52%, z čoho potom čistý úspech žalobcu je 64,96% (82,48% mínus 17,52%), žiadne úroky z omeškania pri výpočte tohto pomeru 64,96% neboli započítavané.

7. Ďalšie vyjadrenia sporových strán doručené neboli.

8. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v zmysle § 34 CSP prejednal vec podľa § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave dňa 20.3.2023.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu, preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a oboznámení sa s následnými vyjadreniami oboch strán sporu v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku I. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania vecne správny.

12. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov meritórneho rozhodnutia v časti napadnutého výroku I., ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.008,51 Eur od 1.6.2016 do 10.10.2019 a nesúhlasí s odvolacou námietkou žalovaného, že podľa § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka žalobcovi nárok na úroky z omeškania nevznikol. Odvolací súd konštatuje, že v konaní medzi stranami nebol spor o existenciu poistnej udalosti ani základ nároku. Medzi stranami konania nebolo sporné, že došlo ku škodovej udalosti a že žalobca mal u žalovaného uzatvorené havarijné poistenie. Hoci žalobca pomenoval svoju žalobu, ako žaloba o náhradu škody, odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie mal z jej obsahu zrejmé, že predmetom konania je poistné plnenie. Pokiaľ žalovaný na podporu odvolacieho argumentu poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 8Co/99/2013 zo dňa 28.4.2014, rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 122/2002 zo dňa 27.3.2003 a Uznesenie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 596/2017 zo dňa 28.9.2017, odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že tieto nie sú aplikovateľné na skutkový stav v prejednávannej veci. Uvedené súdne rozhodnutia vychádzajú z odlišného skutkového stavu, keď bol medzi stranami sporný základ nároku, v takom prípade právny základ práva poisteného na poistné plnenie je ustálený až právoplatným rozsudkom. V konaniach, na ktoré poukazuje žalovaný bol sporným základ plnenia, teda to, či došlo k poistnej udalosti alebo nie. Žalovaným citované rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp. zn. 8Co/99/2013 zo dňa 28.4.2014 a uznesenie ÚS SR spis. zn. III. ÚS 596/2017 sa týkajú tej istej prejednávannej veci (sťažovateľ sa domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 23Co 89/2015-179 z 27.04.2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 180/2016 z 30. marca 2017), obdobne v prípade rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo 122/2002 zo dňa 27.3.2003. Z uvedeného dôvodu je potom nedôvodná aj odvolacia námietka žalovaného, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s § 220 ods. 3 CSP, keď sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje odôvodnenie odklonu. Keďže žalovaným uvedené rozhodnutia sa nevzťahujú na skutkový stav v posudzovanej veci, k odklonu súdu prvej inštancie od ustálenej rozhodovacej praxe tak nemohlo prísť.

13. Odvolací súd dodáva, že ustanovenie § 797 ods. 3 veta prvá Občianskeho zákonníka upravuje splatnosť plnenia lehotou 15 dní od skončenia vyšetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť zo strany poisťovne. Podľa názoru odvolacieho súdu práve žalovaný má znášať následky vlastného nesprávneho posúdenia rozsahu svojej povinnosti plniť, keď sa v dôsledku kráteného plnenia na základe svojho rozhodnutia dostane do omeškania s nedôvodne krátenou časťou plnenia, ktorá poistenému skutočne patrí. Odvolací súd v tejto veci má za to, že napriek nesúhlasu so stanovením všeobecnej hodnoty vozidla znaleckým posudkom predloženým žalobcom, žalovaný nevykonal žiadne ďalšie úkony na verifikáciu všeobecnej hodnoty vozidla a až v konaní pred súdom prvej inštancie dňa 20.11.2019 (t.j. s odstupom štyroch rokov od ukončenia šetrenia) predložil súkromný znalecký posudok, z ktorého vyplýva, že ním stanovená všeobecná hodnota vozidla pri ukončení šetrenia, ktorá bola východiskom pre výšku poistného plnenia, bola určená nesprávne. Omeškanie s časťou plnenia je preto dôvodné a spravodlivé pripísať na ťarchu žalovaného.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný ukončil šetrenie o rozsahu poistného plnenia dňa 20.10.2015, lehota na plnenie mu uplynula dňa 5.11.2015 a do omeškania sa potom dostal dňom nasledujúcim po márnom uplynutí lehoty na plnenie 06.11.2015 (nie 05.11.2015 ako uvádza žalobca vo vyjadrení). Žalobca uplatnil nárok na zaplatenie úroku z omeškania až odo dňa 01.06.2016, teda uplatnil menej, než by mu patrilo. Odvolací súd preto zastáva názor, že súd prvej inštancie správne priznal žalobcovi ním uplatnené príslušenstvo v rozsahu ním uplatneného nároku, ktorým bol viazaný. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že súdny spis súdu prvej inštancie v listinnej ani elektronickej podobe neobsahuje podanie žalovaného zo dňa 24.01.2020 (ani doručené dňa 24.01.2020), na ktoré sa odvoláva v podanom odvolaní.

15. Odvolací súd sa tiež nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného týkajúcou sa neprávneho rozhodnutia o trovách konania. Žalovaný nijako nekonkretizoval, v čom má spočívať nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti trov, poukázal len na nesprávnosť rozhodnutia o úroku z omeškania a z toho vyvodil nesprávnosť rozhodnutia o trovách. Príslušenstvo pohľadávky je v tejto veci samostatným predmetom konania až v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa preto zaoberal len posúdením vecnej správnosti výroku rozhodnutia o trovách vychádzajúc z uplatnenej istiny a dospel k záveru, rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. je vecne správne.

16. Ustanovenie § 255 ods. 1 CSP vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok sporu, podľa ktorej strana má právo na náhradu trov konania v pomere zodpovedajúcom jeho úspechu v konaní. Úspech v konaní treba chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu, pričom pod úspechom treba rozumieť úspech v zmysle procesného výsledku. Procesný úspech v plnom rozsahu na strane žalobcu znamená stav, pri ktorom súd v plnom rozsahu vyhovie jeho žalobe vo veci samej a vydá rozsudok v súlade s navrhovaným petítom. Plný úspech na strane žalovaného je stav, pri ktorom súd žalobu v celom rozsahu zamietne (§ 255 ods. 1 CSP). V prípade, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

17. Keďže pri zastavení konania nemožno hovoriť o meritórnom rozhodnutí (ale o procesnom rozhodnutí, ktorým sa konanie končí), a teda pri rozhodovaní o náhrade trov konania sa nemožno riadiť pomerom „úspechu“ a „neúspechu“ toho ktorého účastníka vo veci, v prípade zastavenia konania je potrebné sa riadiť zásadou zavinenia za zastavenie konania (§ 256 ods. 1 CSP). Platí, že kto zaviniel čiastočné zastavenie konania, mal ohľadom tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu. Súd prvej inštancie v zásade hodnotil zavinenie na zastavení konania, i keď ako kritérium pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania zvolil obdobné pravidlo, keď zohľadnil kombináciu pomeru úspechu so zásadou zavinenia za zastavenie konania v časti (vyhodnotil späťvzatie žaloby v zaplatenej časti istiny po podaní žaloby ako úspech žalobcu).

18. Odvolací súd poukazuje na to, že predmetom konania v čase začatia konania bolo zaplatenie istiny 4.859,40 Eur, numerickým výpočtom vychádzajúc z uplatnenej istiny (príslušenstvo nebolo samostatným predmetom konania) odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie správne ustálil záver, že procesný úspech žalobcu bol 82,48%, keď žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie 4.008,51 Eur z dôvodov na strane žalovaného (úhrada sumy 4.008,51 Eur po podaní žaloby, výpočet z celej sumy na eurá). Vo zvyšku, t. j. v časti nároku o zaplatenie 850,63 Eur vzal späť žalobu bez procesne relevantného dôvodu (zo sumy 4.859,40 Eur suma 850,63 Eur predstavuje 17,52%), preto v tejto časti patrí z dôvodu procesného zavinenia nárok na náhradu trov žalovanému. Po vzájomnom odpočítaní súd prvej inštancie správne ustálil celkový úspech žalobcu v rozsahu 64,96% ($82,48 - 17,52 = 64,96\%$) a tento výsledok (t. j. ich matematický rozdiel) zakladá výšku nároku na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva. Vzhľadom na to, že osud istiny v prejednávanej veci sledovalo v konaní pred súdom prvej inštancie aj uplatnené príslušenstvo, zistený pomer sa vzťahuje na celý predmet konania. Odvolací súd nezistil nesprávnosť výroku o nároku na náhradu trov konania.

19. Odvolací súd z vyššie vysvetlených dôvodov viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutých častiach výroku I. a III. vecne správne, preto rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokov v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

21. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP, keďže žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

24. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).